

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Νικ. Ι. Λάσκαρης – Μιχ. Δ. Γιαννουκάκης

Μις Έβανς

Κωμωδία εις μιαν πράξιν

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1899 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 14 (1899), σ. 267-284

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ ΚΑΙ ΜΙΧ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

ΜΙΣ ΕΒΑΝΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΓΚΡΑΣ πρώην πρεσβευτής. — ΝΩΤΗΣ ΦΑΡΑΗΣ, άνεψιος του. — ΑΜΑΛΙΑ ΜΕΝΤΗ. — ΝΙΤΣΑ ΒΑΛΕΡΗ, άνεψιά της. — ΜΙΣ ΕΒΑΝΣ, παιδαγωγός. — ΑΝΘΗ και ΚΑΝΕΛΟΣ, ύπηρετεί παρὰ τῆ κυρία Μεντή.

ΙΩΑΝΝΗ ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗ

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἐξώστην πλουσίας οἰκίας, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῦ ἐκτείνεται περικαλλὴς ὁ κῆπος.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΝΘΗ και ΚΑΝΕΛΟΣ

(Αἰρομένης τῆς αὐλαίας φαίνεται ἡ Ἄνθῃ μόνῃ τοποθετοῦσα μικρὰν τράπεζαν καὶ καθίσματα ἐξοχικά· μετ' ὀλίγον ὁ Κανέλος προβάλλει τὴν κεφαλὴν του δεξιῶθεν).

ΚΑΝΕΛΟΣ. Ἄ! ἐδῶ εἶσαι;

ΑΝΘΗ. Ἐδῶ μάλιστα. Τί ἀγαπᾷς;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Τὸ τί ἀγαπῶ ἐγώ, τὸ ἔξερεῖς... Ἄλλὰ τώρα δὲν ἔρχομαι γι' αὐτὴ τῆ δουλειά... ἔρχομαι ἱεραρχικῶς νὰ σοῦ ὑποβάλω τὴν παραίτησίν μου... Ὅριστε!... (Ἐχβάλλει τὴν ποδιάν του καὶ τὴν δίδει τῆς Ἄνθῆς) Λάβε τὴν!

ΑΝΘΗ (Εἰρωνικῶς). Γιὰ νὰ σὰς πῶ, κύριε Κανέλο, μὴ τυχὸν ἐπαλαβώσατε;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Δὲν ἐπαλάβωσα καθόλου!... Ἐγὼ εἶμαι ἐλεύθερος πολίτης καὶ ἀνεξάρτητος μάγειρος καὶ δὲν ἐννοῶ.

κατ' οὐδένα λόγον γὰ ἔχω ξενικὸν ἔλεγχον ἔστην κουζίαν μου! . Κατάλαδες ;

ΑΝΘΗ. Δηλαδή τί θέλεις νὰ ἴπῃς ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Θέλω νὰ ἴπῃς ὅτι ἡ Ἀγγλίδα σασ κατήντησεν ἀνυπόφορος.

ΑΝΘΗ. Ἄστ' αὐτά, καὶ σοῦ πονάει τὸ δόντι γιὰ δ' αὐτήν !

ΚΑΝΕΛΟΣ. Ἐμένα ;

ΑΝΘΗ. Μάλιστα, ἐσένα!... Δὲν τὰ μαθα ἐγὼ νομίζεις... ἐσὺ ἂν ἔγεινες μάγειρας, ἔγεινες μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὰ ψήσης μὲ τὴν Ἀγγλίδα!

ΚΑΝΕΛΟΣ. Νὰ τὴν ψήσω. θέλεις νὰ πῃς !

ΑΝΘΗ. Νὰ σοῦ λείπουν αὐτά καὶ πέ μου τί σοῦ ἔκαμε, νὰ ἰδοῦμε.

ΚΑΝΕΛΟΣ. Τί μοῦ ἔκανε ; Ἐρχεται κάτω ἔστην κουζίνα κι' ὅ,τι νὰ ἰδῇ, σόκιν φωνάζει καὶ μοῦ τὸ πετᾶ!... Σήμερα ἦλθε πάλι καὶ μοῦ πέταξε μιὰ κόττα γιὰτι ἦταν, λέει... μαθημένη!... Ἄ! μὰ κατήντησε πειὰ ἀηδία, μὰ τὸ Θεό!,...

ΑΝΘΗ. Ἐσὺ πάλι μὴν τῆς ἴμιλᾶς.

ΚΑΝΕΛΟΣ. Τί νὰ μὴν τῆς ἴμιλῶ, ποῦ δὲν μ' ἀφίνει σὲ ἡσυχία... Δὲν βαστῶ πειὰ...

ΑΝΘΗ. Μὴ χειρότερα! .

ΚΑΝΕΛΟΣ. Καὶ βέβαια, ὅλα σόκιν τὰ βλέπει... σόκιν !

ΑΝΘΗ. Μὰ τί διάβολο εἶναι αὐτὸ τὸ σόκιν ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ ποῦ λύνει ὅλα τὰ αἰνίγματα τοῦ κόσμου, σόκιν πάει νὰ ἴπῃ ἓνα πρᾶγμα πολὺ ἄσχημο καὶ μὴ πρεπούμενο... κατάλαδες ;

ΑΝΘΗ. Ὅχι καὶ πολὺ.

ΚΑΝΕΛΟΣ. Μὰ τί νὰ σοῦ κάνω!... Ἄς εἶναι, δόσε τὰ σημεῖα τῆς ὑπηρεσίας μου εἰς τὴν κυρά καὶ ἔχε γειά, Ἀνθούλα μου...

ΑΝΘΗ. (Μετὰ παραπόνου). Μὰ τί, φεύγεις ἔστα σωστά σου ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Βέβαια !

ΑΝΘΗ. Καὶ μ' ἀφίνεις ἐμένα μόνην ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Μὰ τί νὰ κάνω!...

ΑΝΘΗ. Καλά, φεῦγα... ἀφοῦ τὸ θές!...

ΚΑΝΕΛΟΣ. Ὅχι, Ἀνθούλα μου, γιὰ χατήρι σου θὰ μείνω... Ἄχ! νὰ σὲ φιλήσω μιὰ!

ΑΝΘΗ. (Ἀποσυρομένη). Νὰ λαθῆς ποῦ θὰ μὲ φιλήσης πρὶν μὲ πάρῃς!..

ΚΑΝΕΛΟΣ. Δὲν μ' ἀφίνεις... μὰ ἐγὼ... (ὁρμᾶ ἐκ νέου νὰ τὴν φιλήσῃ ὅτε εἰσέρχεται ἡ μὲς Ἐβανς).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οι άνωτέρω καὶ ἡ Μις **ΕΒΑΝΣ**

ΕΒΑΝΣ (Ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον). "Ἄω !... Σόκιν !...
ΚΑΝΕΛΟΣ. Νά τα πάλι !... Δέν 'ε τ'άλεγα !...
ΕΒΑΝΣ. Ντροπή αὐτό, ντροπή !...
ΚΑΝΕΛΟΣ. Ντροπή, κυρά μου, μὰ χουζοῦρι !...
ΕΒΑΝΣ. Χουζοῦρι ! . . . Ἐγκώ χουζοῦρι ! ; ... ὦ ! ... (Τῆ
 Ἀνθῆ). Καὶ σὺ ντέν 'ντρέπεσαι ;
ΑΝΘΗ. Αὐτὸς ἐρρίχτηκε νά με φιλήση ! ..
ΕΒΑΝΣ. "Ἄω ! σόκιν !... "Ἐξω ! ἔξω !...
ΚΑΝΕΛΟΣ. Μὰ μίστερ ντασκάλα . . . Τὸ φιλι δέν εἶναι
 κρῖμα !
ΕΒΑΝΣ. Σόκιν ! Σόκιν !... Νά φύγετε ! νά φύγετε !
ΑΝΘΗ. Μὰ δέν ἐπρόφθασε !
ΕΒΑΝΣ Ντέν ἔκει νά κάνη ! Σόκιν !... ὦκιν !...
ΚΑΝΕΛΟΣ. (Ἰδίᾳ). Μπα ! ποῦ νά σκάσης !... (τῆ Ἀνθῆ).
 Πάμε νά φύγουμε . . . "Ἄστηνε νά πάη 'ετὸ διάβολο ! ... (τῆ
 Ἐβανς). Γκοῦντ μπάϊ, ματμαζέλ !
ΕΒΑΝΣ. "ὦ ! γέε ! Γκοῦντ μπάϊ !
ΚΑΝΕΛΟΣ (Καθ' ἑαυτὸν). Τὸν μπελαῖ μας βρήκαμε μὲ τὴν
 Ἀγγλίδα ! (Ἐξέρχεται μετὰ τῆς Ἀνθῆς).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Μις ΕΒΑΝΣ καὶ εἶτα ΝΙΤΣΑ

ΜΙΣ ΕΒΑΝΣ. "Ὅλοι σήμερον ἄνθρωπος, ἄρρεν, τῆλυ, συμ-
 περιφορὰ νόου, ἀνατροφή νόου, νόου... κατόλου ! Ἄρκαῖοι
 κρόνοι, Σπάρτη, Κόρινθος ἕως σήμερον . . . χάτηκε κλασικὴ
 ἔντιμος Πηνελόπη . . . Πηνελόπη γέε . . . Σήμερον Πηνελόπη
 νόου, κατόλου !..

ΝΙΤΣΑ (Εἰσερχομένη δεξιόθεν). Γκοῦντ μόρνικ, μις "Ἐβανς.

ΕΒΑΝΣ, "ὦ ! Γκοῦντ μόρνικ... Προσευξήτης ;

ΝΙΤΣΑ. "ὦ γέε !

ΕΒΑΝΣ. Αἰστάνεσαι ἰσχυρότατον ; ... "Ἐκεία πλήρη θέλη-
 σις ; ... Σήμερον ἡμέρα ἔρκεται μνηστῆρός σου .

ΝΙΤΣΑ. "ὦ ! γέε ! Καὶ σήμερον θά τὸν ὑποδεχθῶ καθὼς
 πάντοτε .

ΕΒΑΝΣ. Βέρυ γουέλ !... Νά ἀποφύγκης συνομιλίαν κατῶς
 Ἰουλιέττας συμπατριώτου μου Σεξοπήαρ .

ΝΙΤΣΑ. Ὦ γέε !... (ἰδίᾳ) Μά...
 ΕΒΑΝΣ. Χειροταψίσι νόου... βλέμματα κατὰ Δὸν Ζουάν
 τοῦ συμπατριώτου μου Μπαίρον νόου...
 ΝΙΤΣΑ. Μά βλέπω πῶς ὅλοι οἱ συμπατριῶται σας εἶναι...
 ΕΒΑΝΣ. Ὦ! γέε !... δηλαδή νόου... νόου! .. Σεξοπῆαρ,
 Μπαίρον τεθνεῶτες... Σήμερον γυναῖκες Ἀγγλικάι Πηνε-
 λόπη...
 ΝΙΤΣΑ. Μά ἡ Πηνελόπη εἶχε πολλοὺς μνηστῆρας.
 ΕΒΑΝΣ. Τόσον καλλίτερον... Πολλοὺς, ἀλλὰ φρόνιμους...
 Μνηστῆρος σου ἔλτη, ἐσύ βλέμματα κάτω... Φίλημα...
 ΝΙΤΣΑ (Διακόπτουσα) Τί ; Νὰ τὸν φιλήσω ; (ἰδίᾳ) Ἄχ!..
 ΕΒΑΝΣ. Ὦ! νόου, νόου! Φίλημα σόκιν!.. Ἀγγλία φί-
 λημα γκάμον διαλύση!..

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Αἱ ἀνωτέρω καὶ ΜΕΝΤΗ

ΜΕΝΤΗ. (Εἰσερχομένη δραμαία ἀριστερόθεν). Ἔρχονται...
 Ἔρχονται...
 ΝΙΤΣΑ. Ποιοί, θεία μου ;
 ΜΕΝΤΗ. Ὁ μνηστήρ σου με τὸν θεϊόν του... Τοὺς εἶδα
 νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ τραῖνο...
 ΝΙΤΣΑ (Αἰδῆμων) ὦ !... (ἰδίᾳ) Ἄχ!
 ΕΒΑΝΣ. Πρροσκή !
 ΜΕΝΤΗ (Τῇ Νίτσα). Θέλεις νὰ τὸν κρατήσωμε σήμερα νὰ
 φάγη ἐδῶ ;
 ΝΙΤΣΑ. Δὲν κάνει... θεία μου... (ἰδίᾳ) Τί κρῖμα !
 ΕΒΑΝΣ. Εὔγε ! εὔγε ! Βέρυ γουέλ !
 ΜΕΝΤΗ. Δὲν πειράζει... Γνωρίζεσθε καλλίτερα καὶ λαμ-
 βάνετε καὶ θάρρος...
 ΕΒΑΝΣ. Τάρρος... Ὦ! νόου !
 ΜΕΝΤΗ. Πρέπει νὰ γνωρισθῆτε.
 ΕΒΑΝΣ. Ἀργότερα, ἀργότερα.
 ΝΙΤΣΑ. Καλά σὰς λέγει, θεία μου... ἀργότερα... Ἄχ!
 ἀκούω βήματα... (ἰδίᾳ) Καὶ μ' ἀρέσει!..
 ΜΕΝΤΗ. Αὐτοί εἶναι... ἔρχονται.
 ΕΒΑΝΣ. (Τῇ Νίτσα) ὀφθαλμοὺς κάτω !
 ΝΙΤΣΑ. Ὦ! γέε ! (ἰδίᾳ). Μά ποῦ θέλω νὰ τὸν βλέπω!...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Αί άνωτέρω ΜΙΓΚΡΑΣ και ΦΑΡΛΗΣ

(Εισέρχονται άμφότεροι κομψότατα ένδεδυμένοι)

ΜΙΓΚΡΑΣ (τῆ κ. Μέντη). Madame. . . (τῆ Νίτσα). Σας τόν
 έφερα... Δέν μου λέτε καν εύχαριστῶ ;

ΝΙΤΣΑ (Μῆ τολμῶσα νά τοὺς άτενίσῃ και με σιγανήν φωνήν
 τῶ Μίγκρα). Merci !..

ΦΑΡΛΗΣ (Χαιρετῶν διά χειραψίας) 'Αγαπητή μου θεία ...
 Καλημέρα, Νίτσα.

ΝΙΤΣΑ. Καλημέρα.

ΜΙΓΚΡΑΣ (τῆ μίς "Εβανς). Χάου ντου γιου ντου, μίς "Εβανς;

ΕΒΑΝΣ (Εηρώς). Βέρυ γουέλ, θένκ γιου !

ΜΕΝΤΗ. Και τί νέα από τήν πόλιν ;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Σχεδόν τίποτα... "Α !.. δέν τά έμάθετε ;

ΜΕΝΤΗ. Τί ;

ΦΑΡΛΗΣ. "Ενα έπεισόδιον άπαγωγῆς...

ΜΙΓΚΡΑΣ Τήν άπαγωγήν, καλέ, τῆς κυρίας...

ΕΒΑΝΣ (Παρεμβχίνουσα και βήχουσα με όλην τήν δύναμιν
 τοῦ στήθους τῆς). Γκούχ ! γκούχ ! γκούχ !

ΜΙΓΚΡΑΣ "Α ! ναί, ναί... τίποτε, τίποτε... (βήχει και αὐ-
 τός). Γκούχ ! Γκούχ !

ΜΕΝΤΗ. Περιφήμα !... (τῶ Μίγκρα, γελῶσα) Σόκιν ! (τῶ
 Φαρλῆ οικείως) Και τί γίνεσθε, σεΐς, παρακαλῶ ;

ΦΑΡΛΗΣ. "Εγώ καταγίνομαι ν' ανακαλύψω τί χρῶμα έχουν
 τά μάτια τῆς μνηστῆς μου... "Ακόμη δέν κατώρθωσα νά τά
 ιδῶ... (τῆ Νίτσα) Πῶς ;

ΝΙΤΣΑ. (Αΐδήμων τῆ "Εβανς). Τί χρῶμα έχουν, μίς "Εβανς;

ΕΒΑΝΣ ("Εν άγανακτήσει). "Ασπρα !... κύριε ! "Ασπρα !...

ΦΑΡΛΗΣ. ("Εντρομος δῆθεν) "Ασπρα !

ΜΕΝΤΗ. (Γελῶσα). "Ασπρα !

ΝΙΤΣΑ. ("Εμφοβος). "Ασπρα ; "Οχι, μπλέ !

ΕΒΑΝΣ. ("Επιτιμῶσα). Πῶς !

ΝΙΤΣΑ. ("Υποκύπτουσα) Ναί, άσπρα, κύριε... (ιδία). "Αχι !
 κι' αν τὸ πιστεύσῃ ! ;..

ΜΙΓΚΡΑΣ (τῆ κ. Μέντη). Πῶ ! πῶ ! πῶ ! Φοβερόν θηρίον
 ἢ "Αγγλίδα !.. Φαίνεται θά άσπρισαν τά μάτια τῆς Νίτσας

... ως ποῦ νά μᾶς ιδῆ... (Τῆ Νίτσα) Δέν είναι έτσι ;

ΝΙΤΣΑ. ("Αφοῦ έρωτήσῃ διά τοῦ βλέμματος τήν "Εβανς). "Οχι !..

ΜΙΓΚΡΑΣ (τῆ κ. Μέντῃ). Τί λέτε ; Δέν τοὺς ἀφίνομε τοὺς καϋμένους λίγο μόνους ;

ΜΕΝΤΗ. Ναί, δέν ἔχετε ἀδικον... (τῆ Ἐβανς). Δέν νομίζετε ;...

ΦΑΡΛΗΣ (τῷ Μίγκρα). Μά πρέπει νά μᾶς ἀφίσετε καί λίγο μόνους.

ΜΙΓΚΡΑΣ (τῷ Φαρλῆ ἐνῶ ἡ μίς Ἐβανς ἐξακολουθεῖ νά διαμαρτύρεται). Ἐννοια σου, αὐτὸ πρόκειται νά γίνη.

ΜΕΝΤΗ. (Ἀποχωριζομένη τῆς μίς Ἐβανς, πρὸς τὸ Μίγκραν). Θέλετε λοιπὸν νά σᾶς δείξω τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα ;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΜΕΝΤΗ (τῷ Φαρλῆ). Ἀγαπητέ μου, θά λάβετε τὴν καλωσύνην νά κάμετε συντροφιά τῆς Νίτσας...

ΦΑΡΛΗΣ. ὦ ! βέβαια !

ΕΒΑΝΣ ὦ ! γές κ' ἐγκώ !...

ΦΑΡΛΗΣ (ἰδίᾳ). ὦ !

ΜΕΝΤΗ. Ὅχι, σᾶς χρειαζόμεθα. . . . Μίς Ἐβανς, ἐλάτε μαζί μας . . .

ΕΒΑΝΣ. Μά . . .

ΜΕΝΤΗ. Εἶναι ἀνάγκη.

ΕΒΑΝΣ. (Ἀποχαιρετῶσα τὴν Νίτσαν). Ὀφθαλμοὺς κάτω...

ΝΙΤΣΑ. (Ῥίπτουσα λαθραῖον βλέμμα πρὸς τὸν Φαρλῆν). ὦ ! γές !

ΦΑΡΛΗΣ (Μειδιῶν εἰρωνικῶς, τῆ Ἐβανς). Μείνατε ἡσυχῃ, Μίς Ἐβανς, θά τῆς διαβάσω τὸ Νταιίλυ Νιούς νά περάσῃ ἡ ὥρα . . . (Ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἀγγλικὴν ἔφημερίδα)

ΜΙΓΚΡΑΣ. Μείνατε μόνοι καί διαβάστε καί τὰ ὀδώδεκα Εὐαγγέλια !...

ΜΕΝΤΗ. Πηγαίνομεν, κύριε Μίγκρα ;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Σᾶς ἀκολουθῶ. (Πρὸ τῆς θύρας τῆ Ἐβανς). Après vous !

ΕΒΑΝΣ (Ἐξερχομένη). Θένγ γιου !

ΜΙΓΚΡΑΣ (Ἀπερχόμενος, πρὸς τοὺς μένοντας). Εὐτυχεῖς καί οἱ δύο...

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΝΙΤΣΑ καὶ ΦΑΡΛΗΣ

ΦΑΡΛΗΣ. (Ἀφοῦ μείνη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλός). Λοιπὸν δεσποινίς, τί προτιμᾶτε ; Νά συνομιλήσωμεν ἢ τὴν ἔφημερίδα ; (Σιγή). Νά συνομιλήσω μεν ;

ΝΙΤΣΑ (Αΐδήμων). ὦ ! νόου !... (Ἰδία). Ναί, ναί, νά 'μι-
λήσωμε.

ΦΑΡΛΗΣ Τότε θά θέλετε τήν ἐφημερίδα... Μά δέν εἶναι
ἀδικον ; (Σιγή). Σιωπάτε ; Ἴσως μετεβάλατε ἰδέαν... θέλετε
νά συνομιλήσωμεν ;

ΝΙΤΣΑ. Ἦθελα τήν παιδαγωγόν μου... (Ἰδία) νά τήν
'δῶ κρεμασμένην !

ΦΑΡΛΗΣ. (Ἰδία). Ποῦ νά τήν πάρῃ ὁ διάβολος ἐδῶ ποῦ
'βρέθηκε !... (ὕψηλοφώνως) Ὡστε τήν ἐφημερίδα θέλετε νά
σᾶς διαβάσω ; Τήν θέλετε, ναί ἢ ὄχι ;

ΝΙΤΣΑ. Ὅπως θέλετε. (Ἰδία). Πῶς μ' ἀρέσει !

ΦΑΡΛΗΣ. Θέλετε ἀνάγνωσιν ἐκ τοῦ συστάδην ἢ ἐξ ἀπο-
στάσεως ;... (Σιγή). Ἐκ τοῦ συστάδην ;

ΝΙΤΣΑ (Χωρίς νά ἐγείρῃ τὸ βλέμμα). Δέν σᾶς ἐννοῶ...
(Ἰδία). Καί τί γλυκός ποῦ εἶναι !

ΦΑΡΛΗΣ. Θέλετε δηλαδή νά κάθημαι πλησίον σας ἢ ;

ΝΙΤΣΑ. ὦ ! ὄχι, ὄχι... (Ἰδία). Ἄχ πῶς τόν ἤθελα κον-
τά μου !

ΦΑΡΛΗΣ. Ἐξ ἀποστάσεως λοιπόν... μά γιατί μέ ἀποφεύ-
γετε ;... γιατί δέν θέλετε νά...

ΝΙΤΣΑ. Μά σᾶς παρακαλῶ ἀρχήστε... (Ἰδία) Ἄχ ! κί !
αὐτή ἡ γκουβερνάντα μου !..

ΦΑΡΛΗΣ. Τήν ἀνάγνωσιν ;

ΝΙΤΣΑ. Μάλιστα.

ΦΑΡΛΗΣ. Τούλάχιστον ἐνφ' θ' ἀναγινώσκω θά μοῦ ρίχνετε
καμμιά ματιά ;

ΝΙΤΣΑ. Ἄν ἔχετε τήν ἐφημερίδα ἐμπρός σας καί δέν φαί-
νεσθε...

ΦΑΡΛΗΣ. Μά τότε θά σᾶς χρειασθοῦν αἱ ἀκτίνες τοῦ Ρέτγ-
γεν διά νά τήν διαπεράσετε...

ΝΙΤΣΑ. Σᾶς παρακαλῶ, ἀρχήστε.

ΦΑΡΛΗΣ. Εἰς τὰς διαταγὰς σας. (Ἀναλαμβάνει τήν ἀγγλι-
κὴν ἐφημερίδα). Τὸ κύριον ἄρθρον βέβαια, δέν σᾶς ἐνδιαφέ-
ρει... οὔτε ἡ κριτική... Σταθῆτε, τί νά σᾶς διαβάσω...
(Διατρέχει τήν ἐφημερίδα). Ἄ ! ἡῦρα... Ναί... ὦ ! τί περι-
εργον !... (Διστάζων δῆθεν). Δέν 'ξεύρω μόνον...

ΝΙΤΣΑ. Τί ; (Ἰδία). Μά τί γλύκα ποῦ μιλεῖ !

ΦΑΡΛΗΣ. Ἄν ἡ μίς Ἐβανς ἐπιτρέπει... Μά τί περι-
εργον...

ΝΙΤΣΑ (Μετ' ἐνδιαφέροντος). Γιὰ λέγετε.

ΦΑΡΛΗΣ (Ἐξακολουθῶν νά διατρέχῃ τήν ἐφημερίδα). Μά...

ΝΙΤΣΑ. Μὰ δὲν πειράζει· λέγετε.

ΦΑΡΛΗΣ. Νά... μιὰ δίκη 'ς τὸ Λονδίνον, γιὰ....

ΝΙΤΣΑ (Μετ' ἐνδιαφέροντος). Γιὰ ;...

ΦΑΡΛΗΣ. Γιὰ ἓνα φίλημα. (Πλησιάζει πρὸς τὴν Νίτσαν).

ΝΙΤΣΑ. (Αἰδήμων). Φίλημα ! ὦ !..

ΦΑΡΛΗΣ. Ναί, φίλημα... Ἐνήγαγε μιὰ νέα κάποιον ποῦ τὴν ἐφίλησε....

ΝΙΤΣΑ. Τὴν ἐφίλησε ;

ΦΑΡΛΗΣ (Πλησιάζων περισσότερο). Ναί, τὴν ἐφίλησε....

ΝΙΤΣΑ. Μὰ πῶς ;

ΦΑΡΛΗΣ. Νά, τὴν ἐφίλησε... (Πλησιάζων ἔτι) νά....

ΝΙΤΣΑ. Καλὰ μὰ πῶς ;

ΦΑΡΛΗΣ. Νά ἔτσι !.. (Τὴν φιλεῖ ἐξ ἀπροόπτου).

ΝΙΤΑΣ. (ἐγχειρομένη), ὦ !

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΦΑΡΛΗΣ, ΝΙΤΣΑ, ΜΙΣ ΕΒΑΝΣ καὶ εἶτα ἡ **Κ ΜΕΝΤΗ**

ΝΙΤΣΑ (Βλέπουσα εἰσερχομένην τὴν Μίς Ἐβανς, ἰδίᾳ) Καὶ ἂν μᾶς εἶδε ! (Μεγάλως). ὦ κύριε, εἶνε κατάχρησις ! (Τῇ Μίς Ἐβανς ἢ ὁποῖα εἰσῆλθε) ὦ ! Μίς Ἐβανς εἶνε φοβερόν.

ΜΙΣ ΕΒΑΝΣ (κατερχομένη πρὸς τὸν Φαρλῆν). Ναί φοβερόν. (ἰδίᾳ). Μὰ τί ἔγινε... τί τῆς ἔκαμε (πρὸς τὴν Νίτσαν θέλουσα νὰ μάθῃ). Ἐλα ἐδῶ.

ΝΙΤΣΑ. Ἀδύνατον, ἀδύνατον, κύριε. (ἰδίᾳ) θὰ μᾶς εἶδε, δὲν γίνεται (Μεγάλως). Ἄχ θεία μου, θεία μου νὰ φύγετε, κύριε.

ΜΙΣ ΕΒΑΝΣ. Νὰ φύγετε βέβαια... (ἰδίᾳ) Μὰ τί νὰ ἔκανε ;

ΝΙΤΣΑ. ὦ θεία μου, Μίς Ἐβανς (ἰδίᾳ) καὶ νὰ εἶνε τόσον, τόσον γλυκὺ πρᾶγμα. (Πρὸς τὸν Φαρλῆν πλησιάζοντα) ὦ ! κύριε, ἀδύνατον ! νὰ φύγετε.

ΜΙΣ ΕΒΑΝΣ. Ἀδύνατον, νὰ φύγετε, νὰ φύγετε !

ΜΕΝΤΗ (Τρέχουσα). Μὰ τί εἶναι, καλέ, τί συμβαίνει ;

ΝΙΤΣΑ. Θεία μου δὲν τὸν θέλω... δὲν τὸν θέλω...

ΜΕΝΤΗ. Τί τῆς ἔκαματε, κύριε ;

ΦΑΡΛΗΣ. Τίποτε, κυρία μου, ἀπολύτως τίποτε.

ΜΕΝΤΗ. Μὰ δὲν γίνεται.

ΝΙΤΣΑ. Θεία μου ὠρισμένως δὲν τὸν θέλω... δὲν τὸν θέλω... (ἰδίᾳ) Τί ψέμματα ποῦ λέω !

ΜΕΝΤΗ. Μά τί σοῦ ἔκαμε ;

ΝΙΤΣΑ. Δέν τό λέω... δέν ἔμπορῶ νά τό πῶ....

ΜΕΝΤΗ. Ἄ ! μά πρέπει νά μάθωμε τήν αἰτίαν... (τῷ Φαρ-
λῆ) Κύριε, θά σᾶς παρακαλέσω νά ἀποσυρθῆτε καί νά μοῦ
στείλετε ἐδῶ τόν θεῖόν σας ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε πρό ὀλίγου...

ΦΑΡΛΗΣ. Κυρία μου, λυποῦμαι...

ΜΕΝΤΗ. Σᾶς παρακαλῶ, κάμετε ὅ,τι σᾶς λέγω... Au re-
voir, κύριε...

ΦΑΡΛΗΣ (Χαιρετῶν). Κυριαί μου ! (Ἐξέρχεται δύσθυμος).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Αἱ ἀνωτέρω ἐκτός τοῦ ΦΑΡΛΗ.

ΜΕΝΤΗ Μά τί συμβαίνει ἐπί τέλους... πρέπει νά μοῦ τό
εἰπῆς.

ΝΙΤΣΑ Ὅχι θεία μου, ὄχι, δέν τό λέω....

ΜΕΝΤΗ. Γιά πᾶμε ἀπό δῶ... ἔλα μαζί μου (Ἐξέρχεται
μετά τῆς Νίτσας).

ΕΒΑΝΣ (Μόνη). Τί νά τῆς ἔκαμεν ὁ μνηστῆρος !... τί νά
τῆς ἔκαμε !... Καί νά μή θέλῃ νά τό λέγῃ ἐμένα !

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΜΙΣ ΕΒΑΝΣ καί ΑΝΘΗ.

ΑΝΘΗ. Μά τί τρέχει ; τί συμβαίνει, μίς Ἐβανς ;

ΕΒΑΝΣ Νά ! Μνηστῆρος διελύθη... ἀρραβῶν τίποτε....

ΑΝΘΗ. Μπα ! Γιατί ;

ΕΒΑΝΣ. Γιατί ;... Ἄ ! ντέν ἔμπορῶ νά πῶ... ντέν ἔμπο-
ρῶ... Πρέπει νά τό ξέρῃς μόνη....

ΑΝΘΗ Μά ποῦ δέν τό ἔέρω καθόλου ;

ΕΒΑΝΣ Πρέπει νά τό ἔέρῃς μόνη ἐγκώ !

ΑΝΘΗ Μά εἶναι σπουδαῖος ὁ λόγος ;

ΕΒΑΝΣ. Σπουδαιότατος !... Ντέν ἔμπορῶ νά εἰπῶ περισ-
σότερο... ντέν ἔμπορῶ.... (Ἐξέρχεται).

ΑΝΘΗ (Μόνη). Τί κρῖμα ! Καί τί καλῶς ποῦ ἦτο ὁ κ. Φαρ-
λῆς... Μά τί νά συνέβῃ ; Τί νά συνέβῃ ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΑΝΘΗ καὶ ΚΑΝΕΛΟΣ

ΚΑΝΕΛΟΣ. Βρέ, Ἀνθή, τί συμβαίνει ; Τί ἀνακατοσοῦρες εἶναι αὐταῖς ;

ΑΝΘΗ. Δέν τᾶμαθες ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Ὁχι.

ΑΝΘΗ. Διαλύθησαν οἱ ἀρραβῶνες τῆς κυρίας.

ΚΑΝΕΛΟΣ. Μὰ γιατί ;

ΑΝΘΗ. Γιατί ; (Ἰδίᾳ) Νὰ τοῦ ἴπῳ πῶς δέν τὸ ἔέρω ; Μπᾶ !.. (Μεγάλως). Γιατί ; Ἄ ! δέν κάνει νὰ τὸ ἔέρης... Εἶναι οἰκογενειακοὶ λόγοι ποῦ μόνον (τονίζουσα τὴν λέξιν :

ἐμ εἶς) ἐμεῖς πρέπει νὰ τοὺς ἔέρωμε !... (Ἐξέρχεται).

ΚΑΝΕΛΟΣ (Μόνος), Μὰ τί λόγοι νὰ εἶναι αὐτοὶ ποῦ δέν ἔμπορῶ νὰ τοὺς μάθω κ' ἐγώ !.. Γιατί τᾶχατες, ἐγώ δέν εἶμαι τοῦ σπιτιοῦ !.. Ὅρίστε μας !.. Τς !...

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΚΑΝΕΛΟΣ καὶ ΜΙΓΚΡΑΣ.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ποῦ εἶναι ἡ κυρία σου, Κανέλο ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Δέν ἔέρω... Ὑστερα ἀπ' ὅσα συνέβησαν ἐδῶ.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Μὰ τί τρέχει δέν ἔμπορῶ νὰ μάθω ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Τί ; Δέν τὰ ξέρετε ; Διελύθησαν οἱ ἀρραβῶνες...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Μὰ γιατί ; Δέν ἔμαθες ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Πῶς δέν ἔμαθα ! Ἄμ ! ἂν δέν τὸ μάθαινα ἐγώ ποῖος θέλατε νὰ τὸ μάθῃ !...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Μὰ τί συμβαίνει ; γὰρ λέγε μου.

ΚΑΝΕΛΟΣ. Ἄ ! δέν μπορῶ... μὲ συγχωρεῖτε... εἶναι λόγοι οἰκογενειακοὶ ποῦ μόνον (τονίζων τὴν λέξιν : ἐμ εἶς) ἐμεῖς πρέπει νὰ τοὺς ἔέρομε !... Ἄς σᾶς τὸ ἴπῳ ἡ κυρία. (Ἐξέρχεται)

ΜΙΓΚΡΑΣ. (Μόνος) Μὰ τί διάβολο συνέβη ; ὁ ἀνεψιός μου μοῦ εἶπε πῶς δέν εἶναι τίποτε .. Ἄ ! μὰ πρέπει νὰ μάθω..

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΜΙΓΚΡΑΣ και ΜΕΝΤΗ.

ΜΕΝΤΗ (Ίδία). Δεν ήθελσε νά μου 'πῆ τίποτε!... (Ίδοῦσα τὸν Μίγκραν). Ἄ! ἤλθατε, κύριε Μίγκρα;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ἐτρεξα, κυρία μου, εἰς τὴν πρόσκλησίν σας... μὰ τί συνέβη;

ΜΕΝΤΗ. Τί συνέβη; (Ίδία). Πῶς νά τοῦ 'πῶ ὅτι δὲν 'ξέρω τίποτα!... (Μεγάλως). Δυσάρεστα πράγματα, κύριε Μίγκρα, πολὺ δυσάρεστα... ἡ ἀνεψιά μου δὲν τὸν θέλει τὸν ἀνεψιόν σας.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Δεν τὸν θέλει εἶναι ἓνας λόγος... καὶ ἡ αἰτία;

ΜΕΝΤΗ. Λυποῦμαι ποῦ δὲν 'μπορῶ νά σᾶς τὴν 'πῶ... Τὰ οἰκογενειακά μας (τονίζουσα τὴν λέξιν ἐμ εἶς) ἐμεῖς δὲν τὰ λέμε 'στὸν καθένα!... Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ φροντίσατε νά τὰ μάθητε ἀπὸ ἀλλοῦ... ἐγὼ δὲν 'μπορῶ... δὲν 'μπορῶ... (ἐξέρχεται).

ΜΙΓΚΡΑΣ (Μόνος). Τί διάβολο νάκανε αὐτὸς ὁ τενεκές!... Νάκανε καμμιά στραβοδουλειά;!... Ἄ! μὰ δὲν πιστεύω.. ἀδύνατον! ἀδύνατον!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΜΙΓΚΡΑΣ και Μις ΕΒΑΝΣ

ΕΒΑΝΣ (Πρὸς τὰ παρασκήνια). Βέρυ γουέλ! Βέρυ γουέλ! Πηγαίνω... (Ίδοῦσα τὸν Μίγκραν) Κύριε!...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Μις Ἐβανς, μὲ βλέπετε συγκεκινημένον... ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ πολὺ, δὲν μου λέτε...

ΕΒΑΝΣ. Νά σᾶς 'πῶ;... ἀδύνατον! ἀδύνατον!... Ἴτ' ἴζ βέρυ σόκιν!... Καλλίτερα νά μὴν εἶχα 'ξέρει...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν θά μου πῆτε...

ΕΒΑΝΣ. ὦ! νόου! νόου!... Εἶναι λόγοι οἰκογενειακοί. Λυποῦμαι... ἀλλὰ ντὲν 'μπορῶ! Γκούντ μπάιτ...

ΜΙΓΚΡΑΣ (Μόνος). Μὰ τί διαβολόσπιτο εἶν' αὐτὸ 'δῶ μέσα!... Ὅλοι τὰ 'ξέρουν καὶ κανεὶς δὲν θέλει νά εἰπῆ τίποτε... Πρέπει νά ἐρωτήσω τὴν ἰδίαν, ἀλλοιῶς δὲν θά μάθω τίποτα... Καὶ ὁ ἀνεψιός μου ἔφυγε... Ἄ! νά καὶ ἡ Ἄνθῆ... αὐτὴ χωρὶς ἄλλο θά μου τὰ εἰπῆ... (Καλῶν). Ἄνθῆ! Ἄνθῆ!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΜΙΓΚΡΑΣ καὶ ΑΝΘΗ

ΜΙΓΚΡΑΣ (Δίδων τῇ Ἀνθῇ ἐν πεντόφραγκονι. "Ελα ἄω, Ἀνθή... νά, πάρε αὐτὸ τὸ πεντόφραγκὸν καὶ πέ μου χωρὶς περιστροφάς, τί συνέβη ἄω μέσα ;

ΑΝΘΗ. Ἄι κύριε Μίγκρα, αὐτὰ δὲν τὰ κάνω ἐγώ... Γιά ἓνα πεντόφραγκο νά προδώσω τὰ οἰκογενειακά μας!... Ἄι μπᾶι μπᾶι! (Ἰδίᾳ) Τί κρίμα νά μὴν τὰ ἔέρω!... Πάει τὸ πεντόφραγκο!

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ὅριστε δύο πεντόφραγκα... ὀριστε τρία...

ΑΝΘΗ. Μά...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Πῶς! Ἀρνεῖσαι καὶ τὰ τρία;!..

ΑΝΘΗ. Ἄι κύριε Μίγκρα, δὲν με ἔέρετε ἐμένα!.. (Ἰδίᾳ) Πᾶνε ἔς τὸ διάβολο τὰ πεντόφραγκα!...

ΜΙΓΚΡΑΣ (Ἀδειάζων τὸ περιεχόμενον τοῦ πορτοφολίου ἐπὶ τῆς τραπέζης). Τότε λοιπόν, πάρε.

ΑΝΘΗ (Διακόπτουσα). Μά, κύριε Μίγκρα, θέλετε νά με δωροδοκήσετε;... Δὲν μπορῶ νά σᾶς πῶ τίποτα... Ἐμεῖς ἡ γυναῖκες δὲν πετοῦμε εὐκολὰ τὰ λόγια μας!... (Ἰδίᾳ) Καὶ νά μὴν μπορῶ νά βρῶ μιὰ ψευτιά νά τοῦ πῶ!

ΜΙΓΚΡΑΣ (Ἐπαναθέτων τὰ χρήματα καὶ τὸ πορτοφόλιον εἰς τὴν τσέπην του). Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, παρακάλεσε τὴν κυρίαν σου νά ἔλθῃ νά τῆς μιλήσω.

ΑΝΘΗ. Ἄι αὐτὸ μάλιστα... σᾶς τὸ κάνω εὐχαρίστως... καὶ χωρὶς πεντόφραγκα! (Ἰδίᾳ). Τί ἀπελπισία νά μὴν κόβῃ τὸ ξερό μου τίποτα!... (Ἐξέρχεται).

ΜΙΓΚΡΑΣ (Μόνος). Χαράς τὰ δουλικά!... Ἀγγλικὴ ἀνατροφή θὰ ἔχουν κι' αὐτά, φαίνεται!... Μπράβο τους! Ἀλλὰ τί διάβολο νά ἔκανε ὁ ἀνεψιός μου!... Τὸ πράγμα ἀρχίζει νά με ἀνησυχῇ... Ἄ! νά, ἡ Νίτσα... αὐτὴ ἐλπίζω νά ἔέρῃ τί τῆς ἔκανε ὁ ἀνεψιός μου!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΜΙΓΚΡΑΣ καὶ ΝΙΤΣΑ

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ἀνεψιά μου...

ΝΙΤΣΑ. Ἄ! σᾶς παρακαλῶ... Τὸ πράγμα πλέον ἐτελείωσε...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Μά γιατί; Δέν 'μπορῶ νά μάθω τήν αἰτίαν;
 ΝΙΤΣΑ. Ἀδύνατον! Πῶς νά τὸ 'πῶ τέτοιο πράγμα!

ΜΙΓΚΡΑΣ. Τούλάχιστον δέν ὑπάρχει ἐλπίς νά τὸν συγχω-
 ρήσης;

ΝΙΤΣΑ. Νά τὸν συγχωρήσω! Καί ἤ μιν "Ἐβανς"; (Ἰδίᾳ).
 *Ἀχ! Παναγία μου! νά τὰ διωρθώνατε τὰ πράγματα...
 κι' ἄς μέ ξαναφιλοῦσε!

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ὅπωςδήποτε πρέπει νά ξεύρω τὸ διατί... Καί
 ἐπὶ τέλους τί θά εἰπῶ καί εἰς τὸν κόσμον;

ΝΙΤΣΑ. Ἄ! ὄχι, ὄχι, νά μὴν τὸ εἰπῆτε εἰς τὸν κόσμον!

ΜΙΓΚΡΑΣ. Καλά, πές μου το καί δέν τὸ λέω!

ΝΙΤΣΑ. Μά πῶς νά σᾶς τὸ πῶ... εἶναι πολὺ σοβαρόν...

Δέν τὸ εἶπα κανενός.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Κανενός!... Δέν τὸ 'ξέρει κανείς;

ΝΙΤΣΑ. Κανείς.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ἡ θεία σου;

ΝΙΤΣΑ. Ὅχι.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ἡ Μις "Ἐβανς";

ΝΙΤΣΑ. Οὔτε. (Ἰδίᾳ). Ἐθαρροῦτα μόνο πῶς μᾶς εἶδε...

ΜΙΓΚΡΑΣ (Ἰδίᾳ). Ἀκοῦς ἐκεῖ! Καί μ' ἐγελοῦσαν!...

Καλά!... (Μεγάλως) Ὁ...;

ΝΙΤΣΑ. Ποιός;

ΜΙΓΚΡΑΣ (Πλησιάζων καὶ μειδιῶν). Ὁ...

ΝΙΤΣΑ. Μά ποιός;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ὁ... ὁ Νώτης... ὁ ἀνεψιός μου... ὁ μνη-
 στήρ σου; Δέν τὸ 'ξέρει οὔτ' αὐτός;

ΝΙΤΣΑ (Ἐρυθριῶσα). Μά μὴ μέ πειράζετε!... (Ἰδίᾳ). Ποῦ
 νά εἶναι τώρα!... (Μεγάλως). Ἐκεῖνος σᾶς ἔστειλε;

ΜΙΓΚΡΑΣ (Ἰδίᾳ). Τὸν ἀγαπᾶ ἢ καυμένη!... (Μεγάλως).
 Σχεδόν. Λοιπόν;

ΝΙΤΣΑ. Τί;

ΜΙΓΚΡΑΣ. (ἐν ἀποφάσει καὶ πλησιάζων ἔτι). Πές μου το!...

ΝΙΤΣΑ. Μά εἶναι σοβαρόν.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Πολὺ σοβαρόν;

ΝΙΤΣΑ. Πάρα πολὺ!

ΜΙΓΚΡΑΣ. Τότε θάρος καί λέγε...

ΝΙΤΣΑ. Μά!...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ἐμπρός!

ΝΙΤΣΑ. Εἶμαι κόκκινη;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Καί κόκκινη καί ἄσπρη καί... ὠμορφη!...

ΝΙΤΣΑ. Μ' ἔ...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Μ' έ... .

ΝΙΤΣΑ. Μ' έ... .

ΜΙΓΚΡΑΣ Μ' εεεεε... Λίγο άκόμα και γινόμαστε άρνά-
κια !... Λοιπόν, τὸ πρῶτο τὸ άκουσα, τῶρα τὸ πάρα κάτω.

ΝΙΤΣΑ (Άποφασιστική και κρύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν
χειρῶν της ὅπερ και άποστρέφει). Μ' έφίλησε ! (Ίδιᾶ). Πῶ !
πῶ ! κόκκινη ποῦ θά εἶμαι !

ΜΙΓΚΡΑΣ (Πλησιάζων με βραδέα βήματα μειδιῶν και κύπτων
πρὸ αὐτῆς) Σ' έφίλησε ; Πῶ ! πῶ !... Και πῶς ;

ΝΙΤΣΑ (Τὸ πρόσωπον πάντοτε έντὸς τῶν χειρῶν). Νάι μ' έφι-
λησε !... (Ίδιᾶ) Τί 'ντροπή !

ΜΙΓΚΡΑΣ (Σχυμένος πάντοτε παρά τὸ πλευρόν της). Καλά.
Μά πῶς ;

ΝΙΤΣΑ (Ίδιᾶ). Νά μή καταλαβαίνη !.. (Άποφασιστική φι-
λοῦσα αὐτὸν ἐπὶ τῆς παρεΐας και φεύγουσα δρομαία). Νά, έτσι
(Έξέρχεται).

ΜΙΓΚΡΑΣ (Γελῶν ἀπὸ καρδίας). Χάχ ! άχ ! ά ! μιὰ φορά
μονάχα. Στείλε μου τὴν θεία σου, Νίτσα... στείλέ μου τὴν
θεία σου !

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

ΜΙΓΚΡΑΣ μόνος και εἶτα ΜΕΝΤΗ.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Τὸ καῦμένο τὸ κορίτσι !.. Τὸ ξετρέλαναν με
τὴν έγγλέζικη άνατροφή !.. Άλλ' άς εἶναι... Θά σοῦ τὸ
κάνη ὁ άνεψιός μου σέ δυῶ μῆνες άγνώριστο !... Μά και τί
έγκλημα !... Τὴν έφίλησεν ὁ άρραβωνιαστικός της !.. Και
πῶς έντράπηκε ὅταν μ' έφίλησε και μένα χωρὶς νά θέλη για
νά μοῦ δειλέη τὸ πῶς... .

ΜΕΝΤΗ (Εἰσερχομένη). Ά ! έδῶ εἶσθε άκόμη ;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Έδῶ. Ένήργουν άνακρίσεις... .

ΜΕΝΤΗ. Και ;... .

ΜΙΓΚΡΑΣ. Και τὰ έμαθα ὅλα.

ΜΕΝΤΗ. Τὰ έμάθατε ὅλα ;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Όλα !

ΜΕΝΤΗ (Ίδιᾶ). Κ' έγῶ νά μὴν 'ξεύρω τίποτα άκόμη ! 'Ω-
ραῖα !

ΜΙΓΚΡΑΣ. Δέν ἦταν δά και τόσο σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα.

ΜΕΝΤΗ. Δέν ἦτο σπουδαῖον ; !

ΜΙΓΚΡΑΣ. Έννοεῖται.

MENTH. Θα τὰ μάθατε, φρίνεται, ἀλλοιῶς τὰ πράγματα...

ΜΙΓΚΡΑΣ "Εχετε λάθος. Τὰ ἔμαθα ὅπως ἔγειναν.

MENTH. Καί πρῶτον ἀπὸ ποιὸν τὰ ἔμαθατε ;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὴν ἴδιαν τὴν Νίτσαν.

MENTH. Ἄ ! μπᾶ ! Εἶμαι περίεργη νὰ ἰδῶ πῶς τὰ ἔμαθατε.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ἐγὼ ;... Νὰ σᾶς 'πῶ... Ὁ ἀνεψιός μου ἐφίλησεν ἀπλούστατα τὴν Νίτσαν.

MENTH. Τὴν ἐφίλησε ;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ναί, μάλιστα, τὴν ἐφίλησε.

MENTH. Τὴν Νίτσαν ; Καί πῶς ;... (Ἰδίᾳ). Αὐτὸ ἦταν ;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Πῶς ;... Τί ἐννοεῖτε μὲ τὸ πῶς ;

MENTH. Πῶς ; Νά, πῶς τὴν ἐφίλησε δηλαδὴ.

ΜΙΓΚΡΑΣ (Διακόπτων). Ἄ ! πῶς ; Νά... ἔτσι ! (Κύπτει καὶ σχεδὸν τὴν φιλεῖ).

MENTH (Προσπαθοῦσα νὰ ἀποφύγῃ τὸ φίλημα). Ἄ ! ὄχι... κύριε Μίγκρα... κύριε συμπέθερε !..

ΜΙΓΚΡΑΣ (Ζητῶν νὰ δικαιολογηθῇ). Μά... (Πλησιάζων) δηλαδὴ...

MENTH. Καλά, καλά, τὸ κατάλαβα καὶ τώρα...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ὑποθέτω πῶς ἡ Νίτσα δὲν σπουδαιολογεῖ λέγουσα ὅτι δὲν τὸν παίρνει... αὐταῖς δὲ εἶναι ιδέαις τῆς μίς Ἐβανς... ὥστε θὰ φροντίσω νὰ τὰ διορθώσουμε...

MENTH. ὦ ! ναί... θὰ ἦτο ἄδικο... ἐπὶ τέλους, δικαίωμα του ἦτο... Καὶ τώρα ποῦ εἶναι ;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Πηγαίνω νὰ τὸν φέρω... Au revoir.

MENTH. Au revoir καὶ ἄλλοτε νὰ εἶσθαι φρονιμώτερος...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Μὰ ἤθελα νὰ σᾶς δεῖξω τὸ πῶς.

MENTH. Merci, ἀλλὰ τὸ πείραμα ἦτο περιττόν... (ὁ Μίγκρας ἐξέρχεται!).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Κα ΜΕΝΤΗ καὶ εἶτα ΜΙΣ ΕΒΑΝΣ.

ΜΕΝΤΗ. Πολὺ τολμηρὸς ὁ κύριος Μίγκρας... ἂν καὶ μεταξύ συγγενῶν, ἔστω καὶ μελλόντων ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι δὲν ἀπαγορεύεται νὰ... ἄ ! νὰ, ἡ μίς Ἐβανς... Αἱ, λοιπόν ;

ΕΒΑΝΣ. Φομπερόν ! Φομπερόν ! Φομπερόν !

ΜΕΝΤΗ. Μὰ τόσῳ πολὺ (μιμουμένη τὴν φωνὴν) φομπερόν τὸ βλέπετε σεῖς ;

ΕΒΑΝΣ. Βέβαια. (Ίδια). Τάμαθε φαίνεται κ' ἐγκῶ ἀκόμη τίποτα....

ΜΕΝΤΗ. Δὲν τὸ βλέπω ὅπως λέτε.

ΕΒΑΝΣ. Μὰ ἐμάθατε τί συμβαίνει ;

ΜΕΝΤΗ. Μὲ ὄλην τὴν ἀκρίβειαν καί.... σχεδὸν πειραματικῶς.

ΕΒΑΝΣ. Καί λέτε πῶς δὲν εἶνε φομπερόν ;

ΜΕΝΤΗ. Καθόλου. Μνηστήρ της εἶναι καί τὴν ἐφίλησε

ΕΒΑΝΣ. Τὴν ἐφίλησε... πειραματικῶς ;

ΜΕΝΤΗ. Μάλιστα.

ΕΒΑΝΣ. Δηλαδή τί εἶναι πειραματικῶς ;

ΜΕΝΤΗ. Νά, τὴν ἔπιασε, ὑποθέτω, ἀπὸ τὴν μέση καί ἐνῶ τὴν ἔσφιγγε 'ς τὴν ἀγκαλιά του, τῆς ἔδωσε μέσα 'ς τὸ στόμα ἔτσι... (ἡ κ Μέντη ἐκτελεῖ λέγουσα καί τὴν φιλεῖ!).

ΕΒΑΝΣ. ὦ ! σόκιν ! σόκιν !

ΜΕΝΤΗ. Σόκιν, ἔ σόκιν, ἔτσι ἔγεινε τὸ πρᾶγμα καί εἶναι ἀπλούστατον καί φυσικώτατον.... Καί σᾶς παρακαλῶ, ἄλλοτε νὰ μὴ σᾶς φαίνεται σόκιν !... (ἐξέρχεται) καί φομπερόν !

ΕΒΑΝΣ (Μόνη). Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μάτῶ ἐγκῶ πρῶτα !... ὦ ! πρέπει νὰ τὸ πῶ κάποιον ἀμέσως γιὰ νὰ φανῆ ὅτι τὸ ἐγκνῶριζα... ὦ ! νὰ τὸ Κανέλος...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΟΗ

ΜΙΣ ΕΒΑΝΣ καὶ ΚΑΝΕΛΟΣ.

ΕΒΑΝΣ (Σοβαρῶς). Μίστερ Κανέλος, κάνεις καλά, ἂν ξέρης λόγκον ντιαλύσεως μνηστήρων μὴν εἰπῆς κάνένα.

ΚΑΝΕΛΟΣ. Ἐγὼ νὰ τὸ πῶ !... Μπᾶ ! μπᾶ ! μπᾶ ! Μόνον ποῦ δὲν τὰ καλοξέρω τὰ πράγματα, ἄλλοιῶς ..

ΕΒΑΝΣ. Πολὺ σοβαρά... Μίστερ Φαρλῆς, κακῶς ποιῶν ἐφίλησε μνηστήρα...

ΚΑΝΕΛΟΣ. Ἐφίλησε μνηστήρα ; Ποιὸν μνηστήρα ;

ΕΒΑΝΣ. Γές ! ἐφίλησε μνηστήρα !... σόκιν !

ΚΑΝΕΛΟΣ. (Μὴ ἐννοῶν καὶ μιμούμενος) Γές, σόκιν, μὰ ποιὸν μνηστήρα... ποιὸν ἐφίλησε ;... πῶς ἐφίλησε ;

ΕΒΑΝΣ. Γές (Πλησιάζουσα καὶ ὑποδεικνύουσα τὰ πρόσωπα διὰ τοῦ δακτύλου). Ἐγκῶ μίστερ Φαρλῆς, σόκιν, σόκιν... ἐσὺ ἐφίλησε μίς Νίτσα...

ΚΑΝΕΛΟΣ. Ἐγὼ ἐφίλησα τὴν Νίτσα ; !

ΕΒΑΝΣ. ὦ ! νόου ! ἐγκῶ... ἐσὺ μίς Νίτσα ἐφίλησε, ἔτσι.

(Τὸν φιλεῖ· ἰδοῦσα τὴν Ἀνθὴν φεύγει δραμαίᾳ). ὦ ἰ σόκιν !...
 ΚΑΝΕΛΟΣ. Βρὲ τὴν Ἐγγλέζα ! Δὲν ἤξερε πῶς νὰ με φι-
 λήσῃ καὶ τᾶφερε με τρόπο !..

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΚΑΝΕΛΟΣ καὶ ΑΝΘΗ εἰσερχομένη βραδέως.

ΑΝΘΗ. Αἶ καὶ τώρα τί κατάλαβες ποῦ στάθηκες καὶ σ' ἐφί-
 λησε αὐτὸ τὸ ἐγγλέζικο γεροκομεῖο ;...

ΚΑΝΕΛΟΣ. Δὲν τᾶμαθες ;

ΑΝΘΗ. Βρὲ τί νὰ μάθω ποῦ τὰ εἶδα !

ΚΑΝΕΛΟΣ. ὦ Α ! τὰ ξέρεις ; Πονηρή !

ΑΝΘΗ. Βρὲ σέτε μᾶς ! Καλὰ σοῦ ἔλεγα ἄγῳ πῶς τᾶχεις
 ψήσει με τὴν ἐγγλέζα... ἔλα, μακρῦά, τώρα πλειά σὲ συ-
 χαίνουμαι...

ΚΑΝΕΛΟΣ. Μὰ μήπως θαρρεῖς ;

ΑΝΘΗ. Βρὲ τί θέλεις νὰ θαρρῶ...

ΚΑΝΕΛΟΣ. Μοῦ ἔδειχνε, βρὲ χριστιανή, πῶς ὁ κύριος Φαρ-
 λῆς ἐφίλησε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του.

ΑΝΘΗ ὦ Α ! ἔτσι ; Καὶ πῶς τὴν φίλησε, ὅπως κι' αὐτὴ
 ἐσένα ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Ὅχι... Νά... Ἐγκῶ Μίστερ Νίτσα, ἐσὺ μί-
 στερ Φαρλῆς... (Μιμούμενος τὴν Ἐβανς)

ΑΝΘΗ. Αἶ καὶ ὕστερα ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Νά, ἐγκῶ ; πιάνεις ἐσένα καὶ σκάζεις φιλί,
 ἔτσι... (τὴν φιλεῖ).

ΑΝΘΗ. Νά χαθῆς παληάνθρωπε !.. (Φεύγουσα). Πρὶν μοῦ
 δώσης ἐσὺ τὴν παραίτησί σου τρέχω ἐγῶ ἄς τὴν κυρά, τῆς τὰ
 λέω ὅλα καὶ φεύγω !... (ἐξέρχεται).

ΚΑΝΕΛΟΣ. Νά ! μὰ τὴν Παναγία !... (Ἀκολουθῶν τὴν
 Ἀνθὴν). Στάσου, Ἀνθὴ... Μίστερ Νίτσα ἐγκῶ... (ιστά-
 μενος). ὦχ ! Τ' ἀφεντικά !

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ

ΚΑΝΕΛΟΣ καὶ ΜΙΓΚΡΑΣ.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ἐλα δῶ, Κανέλο... πήγαινε νὰ πῆς ἄς τὴν
 κυρίαν σου ὅτι τὴν περιμένουμε ἐδῶ...

ΚΑΝΕΛΟΣ. Πολύ καλὰ. (Ἰδίᾳ). Φαίνεται ὅτι τὸ πρᾶγμα
 διωρθώθηκε.

ΜΙΓΚΡΑΣ. 'Εδῶ εἶς' ἀκόμη ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. "Οχι, ὅτι ἔφυγα !.. (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

ΜΙΓΚΡΑΣ καὶ ΦΑΡΛΗΣ.

ΜΙΓΚΡΑΣ. 'Εδῶ, ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος θὰ γίνῃ καὶ ἡ δίκη σου.

ΦΑΡΛΗΣ. "Εστῶ.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Νὰ φανῆς εἰλικρινῆς καὶ νὰ ὁμολογήσῃς τὰ πάντα.

ΦΑΡΛΗΣ. Μὰ εἶναι καὶ πρᾶγμα νὰ τὸ κρύψω !

ΜΙΓΚΡΑΣ. Δὲν εἶναι, βέβαια... ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σκεφθῆς ὅτι τὸ κορίτσι εἶχε ἀνατραφῆ 'ς τὴν 'Αγγλίαν...

ΦΑΡΛΗΣ. Μὰ 'ς τὴν 'Αγγλίαν ἔγεινεν αὐτὸ ποῦ τῆς ἐδιά-
βασα.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Καλά, καλά, νὰ σοῦ λείπουν αὐτά... Τὸ κο-
ρίτσι ἦταν ἀλλοιῶς μαθημένο..

ΦΑΡΛΗΣ. Καὶ ἀλλοιῶς ἤρχισα νὰ τὸ μαθαίνω ἐγώ. Τὸ
παραδέχομαι... Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ μαθήματα θὰ ἐξακο-
λουθήσουν ἀκόμη !

ΜΙΓΚΡΑΣ. "Αμα τὴν πάρῃς, κάμε ὅ,τι θέλεις... τῶρα
πρέπει νὰ συμμορφώνεσαι μὲ τὰς περιστάσεις.

ΦΑΡΛΗΣ. Μὰ τὴν περιστάσιν ἡῦρα κ' ἐγώ καὶ ἔκαμα !

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ναί, μὰ τῶκαμες πολὺ ἄσχημα καὶ φόβος ὑπάρ-
μῃ διαλυθοῦν οἱ ἀρραβῶνες..

ΦΑΡΛΗΣ. Δὲν τὸ πιστεύω... μ' ἀγαπᾶ...

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ ἀνωτέρω. Κα ΜΕΝΤΗ καὶ ΝΙΤΣΑ.

ΜΕΝΤΗ. 'Α ! ἦλθατε ;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Μάλιστα, ἐκτελῶ χρέη χωροφύλακος καὶ φέρω
δέσμιον τὸν ὑπόδικον.

ΦΑΡΛΗΣ. 'Ο ὁποῖος θὰ ὑποστῆ εὐχαρίστως οἰανδήποτε
ἀπόφασιν ἐκδώσετε.

ΜΙΓΚΡΑΣ. 'Ο καιρὸς εἶναι πολὺτιμος καὶ μοῦ φαίνεται
πῶς δὲν πρέπει νὰ τὸν χάνωμεν... Τὸ ἕκτακτον δικαστή-
ριον θὰ συνεδριάσῃ ἐνταῦθα... 'Εγώ θ' ἀπεκδυθῶ τὸν χω-

ροφύλακα και θα περιβληθῶ τὴν τήδεοννον τοῦ προέδρου, σεῖς κυρία Μεντῆ, θα εἰσθε ὁ σύνοδρος... δὲν μᾶς χρειάζεται παρὰ ἓνας γραμματεὺς διὰ νὰ κρατήσῃ τὰ πρακτικά... και ὡς τοιοῦτον προτείνω τὸν νεώτερον.

ΜΕΝΤΗ. Μὰ ποῦ νὰ τὸν εὐρωμεν ; Ἄ νὰ, και ἡ Μις Ἐβανς.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ἄς εἶναι... παραβλέποντες τὸ ζήτημα τῆς ἡλικίας της, τὴν διορίζομεν.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω και Μις ΕΒΑΝΣ.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Δεσποινίς, πλησιάσατε... Θα δικάσωμεν τὸν κύριον Φαρλῆν... σεῖς θ' ἀναλάβετε τὰ καθήκοντα τοῦ γραμματέως.

ΦΑΡΛΗΣ. Διαμαρτύρομαι !

ΜΙΓΚΡΑΣ. Σιωπῆ, κατηγορούμενε ! ... Λοιπὸν λάβετε τὰς θέσεις σας... ἡ ἔδρα εἶνε κενή... (Δεικνύει τὴν τράπεζαν) Ἐκ δεξιῶν μου θα καθῆστε σεῖς κυρία Μεντῆ, ἐξ ἀριστερῶν μου ἡ μις Ἐβανς... Καθῆστε. (Κάθηνται πάντες.) Ἄρχεται ἡ συνεδρίασις... Πρῶτον θα ἐξετασθῇ ἡ παθοῦσα... (Καλῶν). Ἄς προσέλθῃ ἡ Νίτσα Βαλέρη

ΝΙΤΣΑ. Παροῦσα.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ὀνομάζεσαι Νίτσα Βαλέρη ἐγεννήθης ἐν Ἀγγλίᾳ, κατοικεῖς ἐνταῦθα, χριστιανὴ και τὰ λοιπά. Πόσων ἐτῶν εἶσαι ;

ΝΙΤΣΑ. Δέκα ἐπτὰ

ΜΙΓΚΡΑΣ. Καλά... ὀρκίσου !

ΝΙΤΣΑ. Μὰ τί νὰ ὀρκισθῶ ; ... Δέκα ἐπτὰ εἶμαι.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Πολὺ καλά... ὀρκίσου.

ΝΙΤΣΑ. Ἄς εἶναι... δέκα ὀκτώ.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Καλά... ὀρκίσου

ΝΙΤΣΑ. Μ' ἀφοῦ σὰς λέω δέκα ὀκτώ ;

ΜΙΓΚΡΑΣ. Δὲν ἔχω ἀντίρρησησιν... ὀρκίσου

ΝΙΤΣΑ. Αἶ, εἴκοσιν ἐνός και ὀρκίζομαι !

ΜΙΓΚΡΑΣ. Μὰ ἐγώ, κορίτσι μου, δὲν σοῦ λέγω νὰ ὀρκίσθης διὰ τὴν ἡλικίαν σου... Ὀρκίσου... Ὀρκίζομαι νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν χωρὶς φόβον και χωρὶς πάθος...

ΝΙΤΣΑ. Χωρὶς φόβον και χωρὶς πάθος.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Λοιπὸν λέγε μας... Ἐλα και σὺ ἐδῶ, κατηγο-

ρούμενε... (ὁ Φαρλῆς πλησιάζει). Λέγε μας, πῶς ἔγεινε τὸ πρᾶγμα.

ΝΙΤΣΑ. Νά, ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ ἐνῶ μοῦ ἐδιηγείτο μίαν δίκην ἢ ὁποία ἔγεινεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν...

ΜΙΓΚΡΑΣ (τῇ μὲς Ἐβανς). Γράφε : εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

ΕΒΑΝΣ. Ντὲν ἔκεις μελάνη !

ΜΙΓΚΡΑΣ Ἐσὺ δὲν ἔχεις, ὄχι ἐγώ !... Ἄς εἶναι, μὴ γράφης... πρακτικὰ δὲν χρειάζονται... σ' ἔχομεν ἀπλῶς διὰ τὸν τύπον καὶ μάλιστα τὸν... γελοιογραφικόν !... (Τῇ Νίτσα). Ἐξακολούθει.

ΝΙΤΣΑ. Ἐνῶ λοιπὸν μοῦ ἐδιηγείτο τὴν δίκην αὐτήν... μ' ἔ... μ' ἔ...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Πάλι τ' ἀρνάκια θὰ παίξωμε ;... Τὸ δικαστήριον ἐννοεῖ νὰ ἐργασθῆ σοβαρῶς... Τί μεμέ εἶν' αὐτά ;

ΕΒΑΝΣ. Κύριε πρόεδρε... σόκιν ! σόκιν !...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Γραμματεῦ, νὰ κυττάζης τὴ δουλειά σου καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι ἴστα μεμέ... ἐσὺ φαίνεται πῶς δὲν ἔχεις...

ΕΒΑΝΣ. (Κατηγανακτισμένη). Ἄω ! βέρυ σόκιν !... εἶτε ἔχω, εἶτε...

ΜΙΓΚΡΑΣ. Φαίνεται, λέγω, πῶς δὲν ἔχεις μυαλό !... (Τῇ Νίτσα) Λοιπὸν :

ΝΙΤΣΑ. Λοιπὸν... μ' ἔ... μ' ἐφίλησε !

ΜΙΓΚΡΑΣ. Καλά, σ' ἐφίλησε, μὰ πῶς ;... ἔτσι χωρὶς ἀφορμὴν ;...

ΝΙΤΣΑ (Διστάζουσα). Ναί, χωρὶς ἀφορμὴν !

ΦΑΡΛΗΣ. Ὅχι... ὑπάρχει ἀφορμὴ... δύο ἀφορμαὶ μάλιστα... ἢ παθοῦσα...

ΝΙΤΣΑ (πλησιάζουσα καὶ μετὰ ζωηρότητος). Ὅχι, ὄχι, καμμία !

ΦΑΡΛΗΣ. Μάλιστα, μάλιστα, δύο ἀφορμαί.

ΜΙΓΚΡΑΣ. Ν' ἀκούσωμεν τὰς ἀφορμάς.

ΜΕΝΤΗ. Βέβαια, τὰς ἀφορμάς.

ΕΒΑΝΣ. ὦ ! (τῇ Νίτσα). Σὺ, ἐντωκες ἀφορμάς ;

ΝΙΤΣΑ (ἐν μείζονι ζωηρότητι). Ὅχι, μὲς Ἐβανς... ἀπ' ἐναντίας ἐγὼ ἐκύτταζα κάτω καὶ ὁ κύριος μ' ἐφίλησε μιὰ φορὰ ἐδῶ... ε' τὸ μάγουλο !.. τὴν ὥρα ποῦ δὲν... ἔβλεπα !..

ΦΑΡΛΗΣ. Ὅχι, ὄχι, πὲς τα καλά, πῶς ἔγεινε... πῶς ;

ΝΙΤΣΑ (ἐν ζωηρότητι). Πῶς ἔγεινε ; Νά, ἔτσι ! (τὸν φιλεῖ).

ΜΙΓΚΡΑΣ } (γελῶντες συγχρόνως) Αἶ, ὑπάρχει συμψηφισμός.

ΜΕΝΤΗ } Ἐ ! Τώρα εἴσθε κίτ.

ΝΙΤΣΑ. (Ἐν ἀπορίᾳ καὶ μειδιῶσα). Κίτ ! ;
 ΕΒΑΝΣ (ἐν ἀγανακτήσει). Κίτ ! ὦ ! Σόκιν ! Σόκιν ! (Ἐγεί-
 ρεται νὰ φύγῃ). Παραιτοῦμαι ! Σόκιν !
 ΜΙΓΚΡΑΣ (Κρατῶν αὐτή). Σταθῆτε, παρακαλῶ, ν' ἀκούστε
 τὴν ἀπόφασιν. (Ἐγείρεται). Τὸ δικαστήριον λαβὼν ὑπ' ὄψει
 τὸν γενόμενον ἐν τῷ φιλήματι συμψηφισμὸν, ἀπαλλάσσει τὸν
 κατηγορούμενον. Ὑπάρχει ἀντίρρησης ;
 ΦΑΡΛΗΣ. Ὑπάρχει... Δὲν τῆς ἔδωκα ἓνα φιλι ὅπως σᾶς
 εἶπεν ἡ παθοῦσα...
 ΜΙΓΚΡΑΣ (ἐν ἀπορίᾳ). Ἄλλὰ ;
 ΦΑΡΛΗΣ. Δύο. Νά ! Ἄσπάζεται δις τὴν Νίτσαν δυνατά).
 ΕΒΑΝΣ (ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον). Δύο ; ὦ !

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Οἱ ἀνωτέρω **ΑΝΘΗ** καὶ **ΚΑΝΕΛΟΣ**.

ΚΑΝΕΛΟΣ (Πρὸς τὴν Ἀνθὴν εἰσερχομένην δρομαίαν ἀπὸ τῆς
 θύρας). Ἀνθὴ ! Ἀνθὴ ! ..
 ΜΕΝΤΗ. Τί τρέχει, Ἀνθὴ ; Ἐλα μέσα, Κανέλο.
 ΑΝΘΗ. Κυρία, δὲν ἔμπορῶ πειὰ νὰ μένω σπίτι σας... Ὁ
 Κανέλος μὲ ἀπατᾷ !
 ΜΙΓΚΡΑΣ Σὲ ἀπατᾷ !
 ΑΝΘΗ. Ἐνῶ, κύριε, μοῦ ἔδωσε λόγον πῶς θὰ μὲ πάρῃ, αὐ-
 τὸς τὰ ἔφτιασε μὲ...
 ΜΙΓΚΡΑΣ. Μὲ ποιάν ;
 ΑΝΘΗ (Δεικνύουσα τὴν Ἐβανς). Μὲ τοῦ λόγου της ἀπὸ
 ἐκεῖ !
 ΠΑΝΤΕΣ. ὦ ! ὦ ! ὦ ! ὦ !
 ΕΒΑΝΣ (Ἐμβρόντητος). Ψέμματα !
 ΑΝΘΗ. Τὴν εἶδα πρὸ ὀλίγου ποῦ τὸν φιλοῦσε ! ..
 ΠΑΝΤΕΣ. ὦ ! ὦ ! ὦ ! ὦ !
 ΕΒΑΝΣ (θέλουσα νὰ διαμαρτυρηθῇ). Ψέμματα ! Ἦθελες δει-
 ξεις Κανέλος πῶς...
 ΜΙΓΚΡΑΣ. Ἄ ! μὲς Ἐβανς... σόκιν ! ..
 ΜΕΝΤΗ. (τῇ Ἀνθῇ). Καὶ θὰ εἶσαι θυμωμένη γιατί δὲν
 σ' ἐφίλησε καὶ σένα...
 ΑΝΘΗ. Αὐτή ; οὔτε θέλω...
 ΜΙΓΚΡΑΣ. Ἔτσι ; .. Τότε θὰ προτιμοῦσες τὸν Κανέλο
 καὶ σ' ἐφίλησε καμμιά φορά ;
 ΑΝΘΗ. Μιά φορά μόνον ! (μετὰ συστολῆς).

ΜΙΓΚΡΑΣ Μόνο μιά ;

ΚΑΝΕΛΟΣ. Ψέμματα, δύο.

ΕΒΑΝΣ (Φεύγουσα). Και αὐτοὶ δύο ; Σόκιν ! Ἐγκώ φεύ-
γεις Ἀγκλίαν !...

ΝΙΤΣΑ (Ἀκολουθοῦσα ἐξ ὀπισθεν καὶ θέλουσα νὰ τὴν κρατή-
σῃ). Σταθῆτε τοῦλάχιστον νὰ ἰδῆτε τοὺς γάμους μου !